

Zpravodaj //

školní časopis Gymnázia Opatov

listopad/prosinec 2017

téma měsíce

SVĚTLO

obsah //

reportáž: Zájezd do Provence	3
rozhovor: RNDr. Jan Peřina	3
novinky: Ach, ta technika	7
zprávy Senátu	7
poetický koutek	8
recenze: Chodíte do divadla?	8
recenze: Dunkerque	9
povídka na pokračování: Gustav	10

Náš email:
zpravodajgo@gmail.com

Náš web:
www.zpravodajgo.wordpress.com

úvodník //

Poslední slova roku 2018

Poslední dny podzimu se blíží ke konci a nastupuje zima. Což znamená, že den už skoro není, jen tma noci, která opanovává většinu ze čtyřadvaceti hodin, stejně tak jako vánoční výzdoba opanovává většinu veřejných prostranství již od listopadu. Snad abychom nezapomněli, že se blíží Vánoce. Toto úsilí by se tedy v lepším případě dalo vykládat jako snaha připomenout všem, aby nezapomněli nakoupit dárky svým blízkým. K této iniciativě se tedy přidáme, protože nakupovat dárky (v lepším případě) tři dny před Štědrým dnem v nákupním centru vám ani vánoční ozdoby – ať už je jejich účel jakýkoliv – nezpříjemní. Pokud však přesto zapomenete, jděte do nákupního centra. Sic ušlapání, ale alespoň se nebudete cítit provinile, že jste jako jediní na dárky zapomněli. Spíše naopak nepoučený by si mohl myslet, že nakupování dárku v tomto čase je stejná tradice jako Štědrý den sám. Člověk se pak nediví, že když všechno okolo Vánoc skončí, o týden později se slaví ve velkém. Doufáme tedy, že nám po náročném týdnu oslav a prázdnin neubude čtenářstva. Nezapomeňte, že Vánoce nejsou svátky dárků a Silvestr není svátkem oslavujícím poslední den planety. Raději si užijte ty prázdniny, ač nepříliš dlouhé.

Abychom podpořili i jiné myšlenky než na tmou a dárky, připomeneme školní výlet do Provence. Ve tmě totiž není nic lepší než myslet na slunný den. Majíce obdarovavací náladu, dovolíme si Vám na dalších stránkách nabídnout rozhovor s panem ředitelem, stejně jako vůbec první komiks v historii našeho časopisu, za nějž vděčíme Zuzaně Doubravové. Ač se to nemusí zdát, skrývá pointu, tak doufáme, že ji objevíte.

Jistě to však není jediné, co můžete uvnitř nalézt. Doufáme, že se nedočkavě čekající na nadílku, do časopisu ponoříte a zkrátíte si tak jinak neubíhající předvánoční chvíle.

Za celou redakci přeji veselé Vánoce a šťastný nový rok 2018! Budeme se těšit příští rok na shledanou.

Ondřej Černý, 4. Y

Reportáž //

Zájezd do Provence

Je sobota 30. září a já úspěšně odkládám vybalení svého kufru. Včera jsem se totiž vrátila z výletu pro francouzštináře.

Od neděle 24. do pátku 29. 9. jelo několik žáků ze tříd Z, V, S a Q s profesorkami Juříčkovou, Bauerovou a Rulfovou na jihovýchod Francie.

Autobus nám dva milí řidiči přistavili v neděli před osmou hodinou večer na Hájích s tím, že nás čekala mírně rozbolavělá noc v autobuse. To nám ale náladu rozhodně nezkažilo. První zastávka nás čekala v sobotu chvíli po poledni — byl jí akvadukt Pont du Gard. Hned jsme však autobusem pokračovali do Avignonu. Tady jsme si prošli jeho malebné centrum a navštívili Papežský palác. Pak už nás čekal jen nocleh.

V úterý ráno jsme posnídali v hotelu, znovu naskočili do autobusu, který nás zavezl do Marseille, kde jsme obdivovali přístav. Nalodění jsme pluli na ostrov If, na němž stojí pevnost známá z románu Hrabě Monte Christo. Následně jsme ještě turistickým vláčkem vyjeli k bazilice Notre Dame de la Garte. Autobusem jsme uháněli opět dál skrze národní park Calanques s nejvyššími útesy ve Francii. Před dalším noclehem jsme si jen vyčerpaně doplnili zásoby

ve francouzském Lidlu a po středeční snídani podobné té úterní jsme mířili k Azurovému pobřeží.

Vykoupali jsme se tedy v pohádkově čistém moři u městečka Port Grimaud a viděli světově proslulé Saint Tropez. Opálení, vyčerpaní a obtěžkaní víny pro rodiče jsme naposledy přespali mimo autobus. Ve čtvrtek jsme krátce navštívili parfumerii Galimard. Tentokrát jsme pokračovali do Monaca. Tady měli naši páni řidiči devítihodinovou přestávku, měli jsme tedy dost času na návštěvu oceánografického muzea s pestrobarevnými akvárii, prohlídku historické i moderní části města – nebo spíše státu – a další koupání. Po desáté večer jsme naskládání v autobuse uháněli směr Itálie, Rakousko a samozřejmě Praha.

Po celou dobu zájezdu panovaly teploty nad dvacet stupňů, krásně jsme si tak tedy prodloužili léto. O historických i novodobých faktech nás zase informovala naše průvodkyně. Ale hlavně jsme měli všichni dobrou náladu, zase o něco lépe jsme se poznali a myslím, že všichni si zájezd velmi užili.

Chci tedy ještě jednou poděkovat paním profesorkám i svým spolužákům. Snad se ještě někdy podobný zájezd uskuteční.

Světlana Fleischmannová, 3. Z

Rozhovor //

RNDr. Jan Peřina

// ÚVOD

Co se vám vybaví jako první, když se řekne světlo?

Světlo? Asi světlo v tunelu. Světlo obecně vnímám jako všechno pozitivní, všechno, co mi udělá radost, všechno, co dopadne dobře.

A co světlo ve spojitosti s chemií?

Pokud jde o výbuchy a výbušniny, to mě nijak moc netrápí.

A vybuchlo Vám již někdy něco při chemii?

Vybuchlo. Když jsme si jako studáci něco vyráběli na střední

nebo vysoké, tak se nám občas něco takového stalo — třeba když jsme zkoušeli vyrábět dynamit, nitroglycerin. Ale nepamatuji se, že by při laborkách, které jsem dříve učil, ani při chemii samotné k něčemu takovému došlo. Že bychom vyletěli okny, to ne.

Proč jste se rozhodl pro chemii?

pokračování na další straně >>

Ona to byla spíše vynucená cesta. I přes dobré studijní výsledky jsem z politických důvodů studovat za minulého režimu nemohl. Musel jsem na chemický učňák, odkud mi po roce povolili přihlásit se na chemickou průmyslovku. Ne, že bych chemii neměl rád, ale jinak bych býval šel asi jinou cestou — cestou práva, žurnalistiky nebo tělocviku.

A proč jste si tento předmět ponechal i jako ředitel?

Mám aprobaci chemie, biologie, i když bych nejradši učil tělocvik. A chemie je mnohem jednodušší než biologie — je mnohem logičtější. Člověku stačí znát základní principy a z nich může odvodit a vymyslet všechno. Na výuku je to tedy skvělý předmět.

// ŘEDITEL

Jak vypadá běžný den ředitele?

Každý je trochu jiný, nedá se říct, že jsou všechny stejné. Ráno si obvykle s paní sekretářkou projdu e-mailly. Do toho už mám dále nasmlouvané schůzky — s rodiči žáků, s rodiči zájemců o studium a s firmami. Na řadu firem se však stejně nedostane. Pak s paní hospodářkou a s panem školníkem řešíme, co je potřeba ve škole udělat. A tak den hezky plyne. Třeba teď ke konci roku je to o to náročnější, protože musíme řešit peníze — abychom nepřepískli rozpočet, ale ani aby nám zároveň nezbyl, zkrátka abychom ho vyčerpali tak, jak máme.

Jak jste zmínil firmy, co všechno vám nabízí?

Cokoliv, od sponek do vlasů až po Rolls-Royce. «Teoreticky by se škole mohlo všechno hodit...» Někdy si říkám, jak je to všechno vůbec může napadnout.

Co je podle Vás hlavním úkolem ředitele?

Aby škola šlapala, jak má; aby škola byla kvalitní, tedy aby zde byli kvalitní učitelé i ostatní zaměstnanci školy, kvalitní žáci, aby zde vládly kvalitní vztahy mezi kantory, mezi žáky, mezi žáky a kantory a samozřejmě mezi školou a rodiči. Když se něco děje, je důležité, aby byl trojúhelník rodiče-žáci-učitelé přátelsky naladěný, pak se vše snáze řeší. Myslím, že se nám toto naplňovat daří.

Kolik let už tento post zastáváte? A kde jste učil předtím?

Rok jsem učil na Přírodovědecké fakultě UK, tam jsem přemýšlel o kandidatuře věd. Ale abych ji mohl získat, musel bych vstoupit do strany, tak jsem raději odešel. Chvilí jsem byl zaměstnán na záskok na Gymnáziu Voděradská. Poté jsem působil spolu s panem profesorem Novákem na Střední průmyslové škole grafické. Tam se mi moc líbilo — učil jsem tam chemii, polygrafické materiály, fotku apod. Jelikož tam však byla slabá komunistická buňka (byl v ní jen ředitel a zástupkyně), musel jsem své místo přenechat stranici, která měla stejnou aprobaci jako já. Odtamtud jsem se přesunul na Vítěznou pláň, kde jsem byl dva roky.

Tehdejší pan ředitel byl pak požádán zástupiteli Prahy 11, zda by nezaložil

nové gymnázium na Jižním Městě. Tak jsme si řekli, že to zkusíme. Ale protože se to legislativně nedalo stihnout, nejprve naše gymnázium vzniklo jako detašované pracoviště Gymnázia Na Vítězné pláni. Já jsem sem byl vyslán jako zástupce a za rok jsme udělali vše potřebné, abychom se mohli osamostatnit. Toto gymnázium tedy vzniklo na zelené louce, vše jsme to tu vybudovali sami. U zrodu gymnázia se mnou byly paní profesorky Hovorková a Bursíková, s nimi jsem zde po celou dobu. Poté jsem se zúčastnil konkurzu na ředitele, který jsem vyhrál. Už od roku '93 jsem tak ředitelem.

// GO

Jak velký kus cesty tato škola za dobu své existence ušla?

Já myslím, že obrovský. Na to, že existuje 25 let, tak obrovský. Já osobně tomu tady říkám s nadsázkou Malý Harvard. Malý Harvard proto, že si myslím, že naše úroveň je hodně vysoká, že jsou tu nadané děti, díky nimž máme úspěchy.

Možná by to chtělo více medializovat, ale já toho nejsem moc velkým příznivcem. Podle mě je lepší každodenní poctivá práce; trvá to sice déle, ale o to je poté ten vjem silnější a stabilnější. Vzhledem k mezinárodním úspěchům žáků v soutěžích, u maturit, i vzhledem k ohlasům z různých fakult o kvalitách naší školy se ví. Mimo to nás ministerstvo už podruhé za sebou vyhodnotilo jako nejlepší střední školu v Praze. Předtím jsme byli druzí, teď už dvakrát první.

pokračování na další straně >>

Takže je ten úspěch patrný.

A nemohu zapomenout na sportovní úspěchy. Škola, kam chodil Neruda – a tím se nechci nikoho dotknout – má například staletou tradici, ale mají tam pouze pár pohárů. My existujeme teprve čtvrt století a skoro je nemáme kam dávat. Kdyby žáci školu neměli rádi, tak se za ni nebudou bít, nebudou makat a nebudou potit krev někde na sportovištích.

A myslíte si, že by média tuto tvrdou práci ještě posílala?

Asi ano, ale je to takový můj vlastní boj, zda by to nebylo příliš populistické. Chápu, že to realita možná vyžaduje. Nedá se však říct, že bychom v médiích vůbec nebyli – účinkovali jsme třeba u pana Moravce ve Fokusu, v Televizních novinách, v pořadech pro děti a mládež a jinde.

Ale není to tak, že vždy když je nějaký problém ohledně školství, tak bych volal do televizních stanic «Přijedte sem a já to budu glosovat». Šlo by to, ale touhle cestou jít nechci.

Na co jste nejvíc hrdý?

Jsem hrdý na své žáky (současné i minulé), na kolegy... Celkově jsem hrdý na to, kam se škola posunula, jaké má výsledky. Ale to nezáleží jen na řediteli, ten se musí obklopit dobými kolegy a žáky. Od toho se vše odvíjí. Hlavní jsou kvalitní vztahy a příjemná atmosféra. Když na člověka budou někde křičet, tak se to možná s hrůzou nějak naučí, ale už to neprodá tak, jak by mohl. Učitel se nesmí povyšovat nad žáka, musí si svou

pozici vybudovat přirozenou cestou, stát se přirozenou autoritou. Nelze pouze hrozit a zneužívat svého postavení. Podle mě tudy cesta rozhodně nevede. Někdy mi přijdou gymply moc „sešňované“, tady panuje podle mého názoru určitá demokracie. Nicméně když někdo přeलेze „mantinely“, o to je zase tvrdší trest.

Co byste rád, aby si studenti odnesli vystudováním GO?

Aby uspěli u přijímaček na vysoké školy, na které se chtějí dostat, proto tady jsou. A samozřejmě, aby z nich byli slušní lidé. Aby věděli, že se čestné jednání vyplácí, že být vstřícný není o tom, že mě všichni ostatní osolí. Člověk však na druhou stranu zase nesmí být naivní a měkký.

// PLES

Blíží se ples... Jak dobrý jste tanečník?

Tančím velmi nerad. Jako muzikant nemám problém s rytmem, ale neumím kroky, teda kromě pár základních tanců. Rytmicky a pohybově si tančím, co chci, ale strašně mě tanec nudí a ničí.

A nějaký tanec, který máte rád?

Tanec divokého lovce bizonů.

Jak vypadá?

To raději nechtějte vědět.

Co máte na plese nejraději?

Tu atmosféru. Přicházejí tam bývalí absolventi, krásný je také ten nástup, kde nastupují mladé slečny a mladí pánové.... Celkově

mám ples rád, poznám, že jsou tam inteligentní lidé a většina plesů byla taková, že se tam všichni slušně chovají. Zkrátka, že se tam dobře prezentujeme, protože rodiče jsou de facto veřejnost. Když ples proběhne na úrovni, mám pak pocit určitého zadostiučinění. I přes to, že s plesem moc společného nemám, to spíš študáci a třídní. Já si to jdu vlastně užít. Teda kromě tance. *(smích)*

Co Vám tam poslední dobou chybí?

Skvělé by bylo, kdyby tam byla další živá muzika, poté co se odtančí společenské tance; ale to se nedá zorganizovat ani zaplatit. Další věc — to se ale v posledních letech lepší — je, když si maturanti seženou konferenciéra, který na to prostě nemá, nebo má IQ motýla. Myslí si, že je slavná osobnost, vůbec se na to nepřipraví, čte špatně a komolí jména žáků, kantorů. Je to přece jen slavnostní okamžik, jsou tam rodiče, prarodiče... Pak tam ale mohou přijít lidé, kteří nejsou až tak známí, nicméně se připraví a zvládnou ten ples mnohem lépe než ti, kteří smýšlí tak, že jenom protože byli párkrát v televizi, my se z nich všichni zblázníme. Konferenciér je poměrně důležitá součást plesu. Jsem vždycky u každého plesu napjatý, jak se věc vyvrbí.

Jaký byl důvod pro rozhodnutí, že si ples budou kompletně organizovat sami studenti?

Důvod byl čistě legislativní. Protože škola organizovat ples ze zákona nesmí, to nepatří

pokračování na další straně >>

mezi činnosti školy. Vždycky jsme potom měli spory s inspekcemi. A museli jsme hledat jiné cesty a ta nejjednodušší byla přes KPGO.

// SPORT

Jak aktivní sportovec jste?

Po vážnějším úrazu už tolik ne. Ale za svůj život jsem dělal vrcholově či výkonnostně asi patnáct sportů — od hokeje, přes fotbal, ping pong, tenis, divokou vodu, atletiku, volejbal, basketbal, běh na lyžích... Nyní už se potýkám s jistými omezeními. Pasivní sportovec jsem však stále vášnivý — všechno sleduji, navíc funkcionářím ve vrcholovém sportu.

Jaký sport je váš nejoblíbenější?

Těžko říct, každý má něco. Co mě nejvíc bavilo, to byl asi hokej. Avšak když se nad tím více zamyslím, nemohu jeden sport upřednostnit.

Mluvil jste o ping pongu a tenisu. Jaké jsou vztahy mezi tenisty a pingpongáři, smějí se sobě navzájem?

Ne, to jsem nikdy nezažil. Mnoho tenistů zkouší ping pong, a naopak dost pingpongářů umí dobře tenis. Tenis už pokročil a nehraje se tolik celou rukou, hodně se hraje zápěstím, a to mají všichni pingpongáři šikovné. Že by však mezi nimi byla nějaká rivalita, to ne. Alespoň já jsem ji nikdy nezažil.

// KAPELA

Jaký máte vztah k hudbě?

Osobní, hudbu miluji.

Na jaké hudební nástroje hraje?

Ze strunných nástrojů zabrnkám skoro na všechno. Co považuji za nástroj, na který hrají na úrovni, tak jakýkoliv typ mandolíny. Teď třeba hrajeme některé skotské a irské věci, a tak hrají na nástroj, který se jmenuje bouzouki (*vyslovováno buzuki, pozn. red.*). Původně řecký nástroj, který převzali Keltové, Peršané a později Irové. To je velšské nebo irské bouzouki. Ale na dechy (dechové nástroje, pozn. red.) zas na druhou stranu neumím, snad jen trochu na foukací harmoniku.

Vystupoval jste také na veřejnosti?

Já vystupuji od svých osmnácti do dneška.

A můžeme vás nyní někde vidět vystupovat?

Ano, ale teď v Praze ne, možná někde venku na menších akcích. Jeden z členů naší kapely totiž je na turné s jazzmanem Laco Deczim, takže to nehrotíme.

A jak se vaše kapela jmenuje?

Tahle současná Skromný Leon.

// AUTO

Jak jste se dostal k terénním vozům?

Mám rád přírodu, lesy, hory, skály, terény... Tím to začalo — chtěl jsem se těmi terény projíždět. Patřilo to k Americe (USA), kterou mám jako zemi rád. Už po svém prvním nebo po svém druhém autě jsem si za mlada koupil terénní. Pak už jsem měl jenom je, až do teďka. Baví mě se v nich projíždět. Je to trošku adrenalin. A dojedu dál než s normálním autem, i přestože

mi chození pěšky nevedí.

Když jste zmínil Ameriku, byl jste někdy v Americe?

Já se bojím létat. Za mlada jsem létal hlavně do Ruska, tehdy SSSR, na dobrodružné přírodovědné expedice a viděl jsem, jak se vše na letadle hýbe... Pak stačilo chvíli neletět a začal jsem se bát. Mám takový pocit, že letadlo nemůžu sám řídit, tak mu moc nevěřím. I když vím, že je to statisticky nejbezpečnější druh dopravy. Jinak bych byl v Americe každý rok minimálně měsíc. Ale teoreticky ji znám skoro dokonale. Možná to jednou zlomím a alespoň jednou tam vyjedu.

// ZÁVĚR

Je něco, co byste na škole rád změnil, ale ani jako ředitel nemůžete?

Chtěl bych tady mít hokejový stadion.

Idol nebo postava, která vás nejvíce inspirovala/inspiruje?

Určitě Vinettou, ale ten je vymyšlený. (*smích*) Moc idolů nemám, já se na nikoho takhle nedívám. Jsou určitě lidé, kterých si neskutečně vážím, těch je spousta, ale vzor... Mám své oblíbence — třeba Jana Žižku. Všichni mi vyčítají, že to byl lapka, ale já tvrdím, že génius. Ale že by mě inspiroval?!

Pak mám rád Indiány, hlavně jejich myšlení. Byli stoici, brali věci, jak přijdou, a až když přišly, je řešili. Ačkoliv ne všechno bylo zlaté, povahově se mi jejich filosofie líbí. Mnoho z indiánských náčelníků bylo opravdu osvícených. Takhle z hlavy mě přímo vzor nenapadá.

pokračování na další straně >>

I v muzice mám dost oblíbenců, tam se snad dá mluvit i o vzorech. Nechávám se od nich inspirovat, to určitě. Ale v normálním či pracovním životě bych asi žádný vzor nedal.

Citát, motto nebo přísloví?

Měl bych dvě vikingská a dvě indiánská. Nejprve ta vikingská: «Zabiješ-li ovci, máš z ní užitek

jednou, ostříháš-li ji, máš z ní užitek mnohokrát.» a «I když dáš kočku do stáje, stejně z ní nebude kůň.»

A ohledně těch indiánských: «Nesud' druhého pokud jsi nechodil po dva úplňky v jeho mokasínech.» či «Když zjistíš, že jedeš na mrtvém koni, sesedni.»

Na závěr mi dovoluť touto cestou popřát všem žákům a všem zaměstnancům Gymnázia Opatov

krásné a pohodové Vánoce a veselý a pěkný rok 2018!

A at' se daří Blackhawks, mému milovanému hokejovému týmu. Jsou to Indiáni, tedy moje srdeční záležitost již od dětství. Go Chicago Blackhawks, to tu musí zaznít!!!

*Radka Buková, 8. M
& Ondřej Černý, 4. Y*

Novinky // Ach, ta technika

Novinek stojících za zmínku je hodně a velkému počtu z nich se věnovaly velké i malé zpravodajské domy. I tak se však stalo, že však laikům unikla zpráva z oboru IT, kterých se nicméně týká stejně ne-li více než geeků, kteří ji bedlivě sledují. Už je to skoro měsíc, co byla objevena nová chyba v zabezpečovacím protokolu WPA/WPA2, která dostala název KRACK (z Key Reinstallation Attacks). Tento protokol byl až dosud považován za bezpečný, avšak nyní se v něm našla mezeřa. Útok využívá napodobování tzv. handshakes neboli ověřovacích mechanismů. Proč se jedná o tak závažný problém, když se týká něčeho, co většina lidí ani nezná? Bohužel WPA/WPA2 používají prakticky všechny moderní wi-fi sítě, a tudíž se problém týká obrovského množství uživatelů na celém světě. Útočník může zneužitím

odposlechnout bezdrátově přenášené informace, takže i přihlašovací údaje na různé weby, a to vůbec nemusí znát heslo routeru. Řešením je zde pouze záplata na straně uživatele.

A opravdu veliký problém zde nastává u mobilních zařízení. Microsoft už například na Windows záplaty vydal, taktéž Apple, avšak problém mají telefony s Androidem. Kvůli veliké roztroušenosti systému Android, nad kterým Google nemá moc, si na aktualizaci musí majitelé počkat u výrobce. Bohužel nelze moc předpokládat, že by výrobci vydávali aktualizace pro všechny mobily, takže starší zařízení nejspíše zůstanou v ohrožení. Pro ně je řešením používat HTTPS nebo VPN.

Pavel Kolský, 6. S

Zprávy Senátu //

Halloween na GO

Na naší škole probíhala 31. 10. soutěž o třídu s největším počtem masek. Velmi nás potěšilo, že vítězem se stala třída 1. A, a doufáme, že se i příště primy zapojí.

LAN Party

V noci z 1. 11. na 2. 11. se v herně Re-Load na Smíchovské konala naše tradiční akce pro počítačové hráče, a to již počtvrté. Letos se akce zúčastnilo 40 hráčů

převážně z Gymnázia Opatov. Občerstvení bylo tento rok zajištěno formou KFC. Za stream děkujeme bývalému studentovi Martinu Pateckému.

Co ještě tento rok plánujeme?

V letošním roce nás čeká zimní olympiáda, vezmeme primány na výlet, pozveme si politika a školní rok zakončíme sportovním dnem. Na březnovém Plénu dostane Senát nové vedení.

David Vostřez, 7. T

Poetický koutek // Nový začátek

Téma TOUHA nám přineslo krásnou básničku, byť v angličtině:

I gate myself for the thing
I let my mind about you think
I hate myself for the fact
I fear and ,am unable to act.

The truth is I fell for you
For what I saw and what you do
For the way you shine through day
And the smile you give away

For all the pain that right now leaves
When you laugh aloud with ease
For that I don't feel no more weary
When you greet me heartily, dearly

I hate myself and all the games
That I would like to see in flames
For you see the world on fire
Fierce, endless and always dire

For the fire that could burn me
On the right path again turn me
For the fire I want to feel the heat of
Till you shove me and tell to keep off

Dále v listopadu proběhl Týden poezie, z něhož podáme report v následujícím čísle. Těšíme se na vaše výtvary!

E-mail:
poetickykoutekGO@email.cz

Recenze // Chodíte do divadla?

Já jo! A je to supr. 27.10. uvedlo divadlo D21 svou novou hru, která byla napsána podle knihy Markéty Baňkové. Hra i kniha nesou společný název: Straka v říši Entropie.

Tři herci na jevišti a (ne)jen děti se smějí

Tato „poetická groteska ve verších“ (jak píší na stránkách divadla) je určena jak dětem, tak jejich rodičům, zkrátka zaujme snad každého. Stela Chmelová, Hana Mathauserová a Petr Pochop zde podávají skvělé výkony jak v rolích, kde si zkusí vše od zvířat přes předměty až po známé vědce, tak i ve zpěvu.

Odcházím s úsměvem na tváři

Mé zážitky z bývalého Malého vinohradského divadla jsou krásné, ale i smutné, či dojemné a většinou jsem odcházela se slzami v očích. Snad poprvé jsem tam ty slzy neměla od pláče, ale ze smíchu. Smutné a filosofické pasáže se v této inscenaci střídají se scénami veselými, radostnými a vtipnými.

Mé hodnocení je šest hvězdiček z pěti a doufám, že se souboru tohoto malého útulného divadla podaří představením STRAKA V ŘÍŠI ENTROPIE probudit zájem o přírodní vědy nejen u dětí. A na čem jste byli vy? ;)

Mája Šafaříková, 4. Y

Recenze //

Trojmmenný film, trojmmenného děje – Dunkerque

Zoufalá snaha jednotlivců dostat se pryč. Zoufalá snaha jednotlivců udělat vše pro to, aby se podařilo nemožné. Snímek zachycující doslova zážitek druhé světové války, tedy záchranu britského expedičního sboru — obklíčeného na kontinentu vojsky Wehrmachtu za druhé světové války — lámal rekordy v návštěvnosti. Francouzskému severu, kde se film natáčel, přinesl významný příspěvek do rozpočtu a jistě pomohl přiblížit historickou událost široké veřejnosti. Poslední jmenované je mimochodem něco, v čem český kinematografický průmysl zaostává. I česká díla jsou určena světovému publiku, ale světové publikum se jim zaujmout nedaří a pochopení v nich opět nacházejí jen domácí diváci.

Přitom existuje mnoho způsobů, jak během dvou hodin zachytit historii. Režisér Christopher Nolan si vybral ten nejoriginálnější. Film není jen sledem historických faktů, jeho tvůrce se uchránil toho, aby vytvořil film akční. Snad leč právě to může být příčinou jistého druhu kritiky, tvrdící že nepůsobí svižně. Film se na první pohled vsutku takto jeví, ale jako jinde i zde platí, že první pohled není nejlepší k posouzení celku. Jednotlivé pasáže v sobě skrývají napětí, které je ještě umně gradováno střihy mezi scénami a dějišti.

Děj se totiž odehrává v rámci tří paralelních dějových linek naplňujících Churchillův projev «vést válku na moři, na pevnině a ve vzduchu». Zatímco vojáci čekají na molu na spásu, skoro doslova každý britský muž s lodí se žene na pomoc přes kanál La Manche a nebe nad kanálem střeží nebeští orlové v podobě spitfirů.

Pokud vám takto zhruba vyličený děj nestačí, mohou přidat pár podrobností. Konkrétně se dvojice uvízlých vojáků v zemi nikoho pokusí vyvinout jakékoliv úsilí dostat se na loď mířící z bojové zóny. Ale ukáže se, že žádná loď představující spásu není nepotopitelná, a proto musí nastoupit pokus nový. Nolan nám dává možnost nahlédnout i pod povrch: uvědomíme si, že Spojenci takovými spojenci nejsou, že záchrana se týká jen těch, jejichž domov leží za kanálem, a že v nebezpečí myslí všichni hlavně na sebe. Mezitím se civilní posádka drobného člunu přidává mezi ty, kteří zapříčiní nečekaný úspěch operace Dynamo a vyplují směr Dunkerque. A vše shora sleduje jedna letka Royal Air Force, bez jejíž pomoci se lodě se zachráněnými proti nepřátelským letounům neobejdou. Příkladná ukázka, jak se malými osobními osudy dá popsat historie někdy lépe než suchým zachycením událostí, případně patetickým zachycením emocí, jak se obvykle snaží domácí tvorba.

Navrátilci se v Británii cítí poraženi, Britové se radují z obránců, v jejichž návrat do vlasti již ani nedoufali. Historici snad mohou spekulovat o tom, o jak velký úspěch šlo, co stálo za tímto úspěchem, případně jak velkou roli v něm hrálo úsilí Hitlera naklonit si Británii, aby se poddala bez boje; divák by však neměl spekulovat o tom, že film, který šel do anglických kin po názvem Dunkirk, do francouzských pod názvem Dunkerque a do těch českých jako Dunkerk, je spektakulární podívanou.

Ondřej Černý, 4. Y

Povídka na pokračování //

Gustav

Utíkal jsem do pokojíku a tiše zalezl pod postel. Prachem jsem se proplazil až ke zdi, o kterou byla postel opřena. Odlitá barva v hrníčku už jen tak tak tekla, a tak jsem si v ní rychle smočil prst a na cihlovou zeď začal malovat. Nemusel jsem dlouho vymýšlet, co namaluji, jelikož ve zdi byl už několik týdnů vyrytý obrys. Několikrát jsem ho zlehka obtáhl, až se mi před očima objevila postava.

Možná vás už napadlo, koho jsem to namaloval. A jestli ne, tak to vůbec nevádí. Nejsme přeci vševědoucí.

Na obrázku byla moje maminka, jak si ji pamatuji, než ji uchvátily neštovice. Teď jsem ji měl alespoň pod postelí a hned celou. Jedinou věcnou památkou na ni mi zůstalo malé zrcátko, které ovšem paní Daniová zabavila ihned při příchodu do sirotčince. Od té doby jsem ho neviděl.

Možná se ptáte, jaká maminka byla. To vám nepovím, jelikož slova pro popis takového člověka neexistují.

V naší řeči bychom nejspíše řekli andělská, ale i to je stále dosti neuctivé.

Než jsem zpostele vylezl, ometl jsem pod kresbou prach stranou, aby tam maminka měla čisto.

Najednou se otevřely dveře a do pokoje vběhly další děti. Hned ale zase odběhly, protože jen vzaly noční oděvy a pospíchaly do umývárny. Já je následoval. Při průchodu chodbou jsem si najednou vzpomněl na Robertův úkol. V břiše jako by se mi znovu začal převalovat známý kámen, který se přivalí vždy, když se dostanu do úzkých.

S padající tmou se mi žaludek svíral čím dál tím víc. Musel jsem vymyslet nějaký plán, jak zajistit, aby se Robert dostal ven ze sirotčince a já přitom nebyl potrestán. Zdálo se to jako nemožný úkol.

Když jsem opouštěl umývárnu, popadla mě za rukáv něčí ruka. A ano, byl to Robert. Přitlačil mě ke stěně a já už jen čekal pořádný kopanec do břicha. Jenže žádný nepřišel. Místo toho se mi Robert dlouze podíval do očí a mně bylo hned jasné, co mi tím chce

připomenout.

Musím přiznat, že v té chvíli by i tři silná kopnutí byla příjemnější než ten pohled. Naštěstí mě za chvíli odhodil stranou a odešel.

Na chodbě jsem tak zůstal sám. V hlavě ale jako by probíhalo shromáždění, které urychleně hledalo řešení, jak utišit bolest odřených rukou po pádu na podlahu, ale hlavně se snažilo najít plán, který by dostal Roberta ze sirotčince. Už jsem nepřemýšlel nad tím, jestli mě paní Daniová nechá den bez jídla nebo mě přes noc nechá stát v kýblu studené vody. Všechny tresty bych si teď s radostí vytrpěl, než abych dostal nakládačku. Býval bych na té chodbě ještě zůstal, než by mi uschly slzy v očích, ale musel jsem do pokojíku na přepočítávání.

Počkal jsem, až ostatní kluci usnou. Potom jsem se opatrně zvedl z postele a po špičkách přeplul ke dveřím. Nikdy se na noc nezavíraly, a tak jsem se nemusel prát s ukřičenou, zrezivělou klikou. Škvírou jsem se rozhlédl po hlídači a vyšel ven. Všiml jsem si, že se dole svítilo. Nahlédl jsem proto přes zábradlí u schodů, abych zjistil, jestli tam také nikdo není. A nebyl. Trochu mě to uklidnilo, ale i tak mi v hrudi srdce nestačilo pumpovat krev. Už jsem chtěl jít do vedlejšího pokoje pro Roberta, ten však vyšel sám s dvěma dalšími kluky, jako by mě celou dobu sledovali. Byli už oblečení. Až na boty, které nesli v rukou, aby je nebylo slyšet. Znovu jsem se tedy otočil ke schodům a sešel je. Robert se svou bandou zůstal ještě nahoře a čekal, než popojdu dál.

Krok za krokem jsem postupoval do hloubi sirotčince směrem k jídelně. Před ní jsem se zarazil. Všiml jsem si, že se uvnitř také svítí, a nejen to. Zahlédl jsem paní Daniovou opřenou o stůl. Hlasitě dýchala a zněla, jako by snad plakala. Dveře u jídelny nebyly moc otevřené, a i proto paní Daniová po chvilce zmizela za rohem. Na zemi ale zůstal její stín a k mému překvapení nebyl sám. Stíny jsem uviděl dva a tak trochu podivně se vlněly. Z dumání o zvláštních

pokračování na další straně >>

pohybech stínů na podlaze mě ale najednou vyrušil sykot nade mnou. Bylo to znamení od netrpělivého Roberta, který se vykláněl mezi prkny zábradlí.

Zhluboka jsem se nadechl a s hlasitým křikem vběhl do jídelny. Snažil jsem se co nejdéle běhat kolem, abych Robertovi a jeho kumpánům dal dostatek času na útěk. Nerozhlížel jsem se moc kolem, takže jsem jen bokem viděl, jak se paní Daniová rychle zvedá z podlahy a na nohy jí pomáhá náš hlídač. Musel jsem je pěkně vylekat. I když se ale nedivím, že byli oba

překvapení. Ostatně ani já sám nechápal, co vlastně dělám. Nakonec jsem se ještě na poslední chvíli rozhodl, že zakopnu o nohu židle a omdlím. A přesně tak jsem to udělal.

Když jsem ležel na zemi, nenápadně jsem pootočil hlavu k hlavním dveřím. Záblesk tří mihnuvších osob se prodral chodbou až k mým očím a mně se výrazně ulevilo.

Zuzana Doubravová, 4. Y

Mnohokrát vám děkujeme za pozornost.

Jsme též velmi vděční paní profesorce Věře Dittrichové za nezbytnou korekturu.

Až budete Zpravodaj likvidovat, vyhodte jej prosím do tříděného odpadu.

Mějte se krásně a příště na viděnou.

Radka Buková | Ondřej Černý // šéfredaktor, grafické zpracování | Zuzana Doubravová |
Světlana Fleischmannová | Pavel Kolský | Tereza Ottová // ilustrátorka čísla | Mája Šafaříková | David Vostřez |

Třídy LMY a
dovolují

**MATUR
IMATRI
PL**

Gymnází

Palác L

Pondělí 15.

Těšíme se na Va

a ABX si Vás
pozvat na

RITNÍ A KULAČNÍ ES

a Opatov

ucerna

ledna 2018

ás v 19.00 hod